

בסיעתא דשמיא
גיליון

”דביאנא
אל בית
רבי אבהו
ודגלו עלי אבהו”

שיעורים שנמסרו מפי
הרב ישראל סאלי פחימה
שליט”א
רב ק”ק ”תפילה למשה אמת ליעקב”
וביהמ”ד ”משכן דניאל”

שמות • וארא • בא • בשלח • יתרו • מוש
בראשית • נח • לך לך • וירא • חיי ש
במעלות • שנה לך • קרה • ת
נשא • בתעלות • שנה לך • קרה • ת

פרשת

ויקרא

זמני השיעורים של הרב מתקיימים מידי שבוע כדלהלן:

בבית הכנסת "זכור לאברהם" פלח 6 באר שבע:
בימי רביעי בשעה 20:00 בערב.

בבית הכנסת "בית אברהם" שכונה א' באר שבע:
בימי שלישי בשעה 18:30 בערב.
מידי שבת בשעה לפני צאת השבת.

בית הכנסת "תפילה למושה אמת ליעקב" רח' הכותל המערבי 42:
בימי ראשון, שני, שלישי וחמישי לאחר תפילת ערבית.
מידי שבת בשעה 16:00 עד תפילת מנחה.

בית כנסת "ממזרח שמש" שכונת פלח 7:
ימי ראשון ושני בשעה 18:30

חדש! חדש!

בבית הכנסת "עוזי ומעוזי רחמים" רח' עליזה בירון 24 ב"ש
ימי חמישי בשעה 20:00-21:00

חלק מהשיעורים נמצאים לצפייה ברשת היוטיוב
ניתן גם להוריד את העלון באתר : לדעת נט www.ladaat.info

כתיבה ועריכה: נתנאל ח.
להארות והערות וכן לקבלת הגיליון ניתן לשלוח מייל בכתובת:

Bhsp2020@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

להזמנת שיעורים: 054-84-06-294

המעוניינים לזכות לקחת חלק בגיליון זה

(לרפואה/הצלחה/זיווג/ עילוי נשמת וכו')

מוזמנים ליצור קשר לטלפון:

054-84-06-294

החודש הזה לכם ראש חדשים יציאת מצרים ודוד המלך ומה שבניהם

בחודשים הבאים. בא' ניסן מה יהיה בחודש ניסן. בב' ניסן מה ירע בחודש אייר עד סוף השנה, ובשנה שנפטר, אמר להם עד חודש אב, כיון שנפטר באותה שנה בחודש אב.

הגמ' במכות יז' מביאה, אמר רבא, אם אישה יולדת אחד כמו רבי שמעון, אזי שתלד ואי לא, שלא תלד. **ומבאר ר' יעקב עמדין** ע"פ מה שאומרת הגמ', שטוב לו לאדם שלא נברא מאשר נברא, ועכשיו שנברא יפשפש במעשיו, ויש אומרים ימשמש. ואומרים בעלי התוס', שכל מה שנאמר שנח לו לאדם שלא נברא זה לסתם בני אדם, **אולם לצדיקים**, אשרי להם ואשרי לדורם. ממילא כוונת רבא היא, שאם אימו יולדת כמו רבי שמעון, כביכול, נח שייברא, אך אם לא כמו רבי שמעון, הכוונה, שלא נח שנברא.

המצווה הראשונה שעימה היתה אמורה התורה לפתוח, היא "החודש הזה לכם ראש חודשים", ואומר רש"י, שכיון שנאמר "כח מעשיו הגיד לעמו", זהו הטעם שלא פתחה התורה עם המצווה הזו.

כידוע, שהדבר הראשון שמופיע בתורה הוא שורש הדבר העיקרי והוא הכח לשאר הדברים, ואם עם ישראל הצטוו במצווה זו בפעם הראשון **זה מעיד על החשיבות שלה.**

החווה מלובלין כותב, שיב' הימים הראשונים של חודש ניסן, כוחם רב ועצום, כך שכל יום שקול כמו חודש שנאמר "ראשון הוא לכם לחודשי השנה". והחווה מלובלין היה אומר להם בכל יום מימי חודש ניסן, מה יהיה

שנתיים ומחצה נחלקו...

והאבני נזר והחתם סופר אומרים, שהמח' אם נח לאדם שנברא או לא, היא מח' בין ב"ש לב"ה, ונאמר שם ששנתיים ומחצה נח' ב"ש וב"ה במח' זו. ולכא' מה העניין בידיעת זמן המחלוקת...? **אלא מבארים** - שכיון שכל יום מימי חודש ניסן שקול כנגד יום אחד, א"כ שלושים יום של ימי חודש ניסן סה"כ עולה שנתיים ומחצה, **שהם שלושים חודשים**. לכן ב"ש וב"ה נח' **בכל חודש ניסן**, ורמזו זאת ברמז - שנתיים ומחצה.

ואומר החתם סופר, שגם למ"ד שלא נח לו לאדם שנברא, יודה, **שבחודש ניסן** אכן נח לו שנברא כיון שיש לו כח עצום מצד היצירה, והצדיקים בכל השנה נח להם שנבראו. והאדם יכול לתפור לעצמו את כל השנה הזו לטובה. ולא לחנם היא המצווה הראשונה, כיון שיש כאן כח גדול ועצום.

חודש הראשון וקידוש החודש

אמרנו שיש ב' מצוות הטמונות במצווה הראשונה, האחת היא, **שחודש ניסן** הוא ראשון לחודשי השנה, וכן עניין **קידוש החודש** כדברי הגמ' בראש השנה, שראש ב"ד אומר מקודש, וכל העם עונים אחריו מקודש מקודש. וצ"ל,

מה הקשר של ב' מצוות אלו שהתכנסו לכא' לדרשה אחת? ועוד ק', היאך שניהם קשורים ליציאת מצרים? ובפרט, שעמ"י עדיין לא יצאו וכבר נצטוו במצווה זו? והשאלה היא, האם יש קשר בין השניים או שזה על דרך מקרה?

"העבודה הזאת בחודש הזה"

מביא ר' **ברוך ממעזיב'בוז'** נכדו של הבעש"ט, שנאמר בפס' "ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה", ובפס' זה רמזו כח העבודה של החודש הזה, דהיינו, שהעבודה של חודש תשרי נקראת "**זאת**", והדבר נרמז כך: הרי שיא חודש תשרי מתנקז ביום הכיפורים, שם נאמר "**בזאת** יבא אהרן אל הקודש", כלומר, הכח של חודש תשרי טמון במילה "**זאת**", ואולם בחודש ניסן נאמר "החודש הזה לכם ראש חודשים". רמזה לנו התורה "ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה", ללמדך שאת העבודה של חודש תשרי שהיא התשובה שנקראת "זאת", צריך לעבוד גם בחודש הזה שנקרא חודש ניסן.

כותב ב**שו"ת הרדב"ז** בח"ג, שזו הסיבה שהחמירה התורה בעניין של חמץ בפסח אפילו במשהו, שהרי אין איסורים כאלו בדרגת חומרה כזו. אלא שהחמץ בפסח כדברי חז"ל, הוא רמז **ליצר הרע** והוא שאור שבעיסה, ולכן כלה גרש יגרש

בגלות, ומה שנאמר "לא תוסיפו לראותם עד עולם", הכוונה, שאמנם עבדים, עם ישראל חזרו להיות, אך הנפש לעולם לא תחזור לעבדותה כמו במצריים. א"כ, גאולת הנפש היא עיקר הגאולה ממצריים, ותפקידה לזכך את הנפש ולהרחיק ממנה את היצר הרע ולחיות ולהכיר את בורא עולם, וככל שהאדם דבוק ביצר הרע, מוסתר ממנו ה' כי יש לו חלב על הלב, וככל שהוא מנקה את היצר הרע, אזי החיבור והדבקות בה' יתברך, היא בצורה הטובה והראויה.

בעקבות כך, **אומר ר' ברוך ממעזיבזו'**, מתבאר הפס' נפלא - "ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה", אל תחשוב שרק חודש תשרי הוא עבודה על הרוחניות שלנו, ובפסח זה יותר דיבורים על הגאולה ועל הניקיונות וכו', אלא "ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה", "החודש הזה לכם ראש חודשים".

ישנה פרפרת נאה בעניין זה, אומר **ה'מגלה עמוקות'** על המשנה באבות פ"ג מט"ז שאומרת, החנות פתוחה, החנווני מקיף, הפנקס פתוח, היד כותבת וכל הרוצה לבא וללוות יבא וילווה. והביאור הוא כך: אומר הזוהר הקדוש בפרשת בלק דף קצ"ו - שבחודש ניסן ותשרי, נשמות הצדיקים יוצאות מגן עדן כדי להסתכל על המצוות והמעשים טובים

אותו האדם מעליו ויחפש עליו בכל מחבואות מחשבותיו, ואפילו כל שהוא לא בטיל והרי זה אמת ונכון.

ידוע ג"כ **שהזוהר הקדוש** כותב, שאדם שמבער חמץ יכוון לבער את **היצר הרע**. ועוד, אומר הזוהר הקדוש, שהטעם שחמץ אסור בפסח כיון שהוא נמשל ליצר הרע, ומשום ששם זה זמן היצירה שלנו, וכן החמץ הוא רק דימיון-אוויר [שזה ההבדל בין חמץ למצה], ואם יהיה האדם זהיר בזמן היצירה שלו ולא יכניס את יצר הרע כחלק מהתרכובת, ממילא יהיה ניצל בכל השנה הבאה שלא יחטא, כיון שהוא מוכן, אך אם חמץ בפועל הוא לא אכל, אך יצר הרע חגג בו אז בשלב היצירה נמצא היצר ממילא יהיה לו היצר לחבר כל השנה.

ואם פסח מסמל את זמן ההולדה של ישראל, א"כ אנו בשלב ההכנה להולדה בחודש ניסן, לפיכך מראש חודש מתכוננים עם קריאת פרשת הנשיאים והניקיונות והטירחא בביעור החמץ... וכאשר מתאמץ האדם בניקיונות של פסח, "א שגמחקים עוונותיו ו"א שגמחקים לו טירחא וצער בדברים אחרים ה' ירחם.

גאולת הנפש

והנה, עיקר יציאת עם ישראל ממצרים קאי **על הרוחניות**, שהנפש שלנו היתה

ולבד מהתיקונים והניקיונות הגשמיים של הבית והחדרים, צריך לנקות ולצבוע מחדש את **חדרי הנפש**.

ביהי רצון הנאמר לאחר בדיקת וביעור חמץ נאמר, לבער את כותלי ליבנו **מהיצר הרע** ונבעיר אותו וכו', ולכן צריך לכוון בעת ביעור החמץ להשליך את היצר הרע לאש הבושרת הזו.

נותן בהקפה

א"כ **החנות פתוחה**, חודש ניסן וחודש תשרי, עושים בהם תשובה. והחנווני מקיף - לשון הקפה, דהיינו, בוס שנותן לעובד שלו משכורת מראש לחודשיים, הוא נותן לו אותה על מנת שהעובד יעבוד, ממילא כשהחנות פתוחה בחודש ניסן ותשרי, **החנווני מקיף**, שה' בזמן זה נותן לנו כביכול בהקפה על מה שאנו לא רואים עכשיו, אלא על מה שנעשה, וזה בב' החודשים הללו. וכל זמן אחר בשנה, רק כאשר ראוי האדם, הוא מקבל, ואי לא, לא. משא"כ ניסן ותשרי - ה' נותן שכרנו על סמך שנעשה בהמשך את רצונו...

במוסף של ראש חודש לאשכנזים, נאמר, חודש שהישועות בו מקיפות, כלומר, שהאדם בחודש זה יכול לקבל בהקפה את שכרו, על אף שעדיין לא מגיע לו כעת. **והבסיס הזה נולד מכך**, שעם

שעושים ישראל בעולם הזה, ולהתפלל עליהם שיצאו זכאים בדין. [בתשרי אנו עסוקים בשיפוץ, כשם שרכב מתקלקל ואנו באים לתקנו, ובניסן, העיסוק הוא ביצירה מחדש ובשניהם צריך שמירה, ולכן בפסח מחמירים אפי' בחמץ במשהו, וככל שהחומר גלם יהיה יותר נקי היצירה תהיה יותר נקיה].

והנה, פסח לכא' גדול יותר מתשרי, משום שבתשרי חוזרים בתשובה מיראה, והיא הופכת את הזדונות לשגגות, ובפסח זהירים במשהו כך שלא ישאר כלום מהרע.

וכאשר ניקח את המילה **חנות**, בראשי תיבות - **חודש ניסן וחודש תשרי**, ומתחילים עם ניסן עם היצירה, ואם קלקל האדם, יש את חודש תשרי שניתן לתקן בו. וזהו מה שאומרת המשנה החנות פתוחה...

לפיכך מובן במדרש המובא **בדברים רבה** פ"ב אות יב: ששערי תפילה, פעמים פתוחים ופעמים נעולים אך שערי תשובה לעולם פתוחים. א"כ הביאור הוא כדלהלן, החנות, חודש ניסן וחודש תשרי, פתוחה כיון שהסוד של ניסן ותשרי הוא **תשובה**, ונאמר "ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה", שגם בחודש ניסן צריכים לעשות תשובה,

"תקעו בחודש שופר", ולפי שהיה עין טב בית הוועד היו קובעים בו לקדש את החודש. אמר הקב"ה, בית מועד של כל העולם, שנאמר "כי מציון תצא תורה", אומר הירושלמי, כשם שתוקעים ביבנה כך תוקעים בעין טב, כיון שהיה שם בי"ד קבוע כמו ביבנה, והבי"ד הזה היה מיוחד לקביעת החודש, ולמקום זה שלח רבי את רבי חייא.

וצ"ל, מדוע קבעו דווקא שם את העניין של קביעת החודש ולא במקום ישיבת הסנהדרין, מה מיוחד בעין טב? וכן, מה רצה רבי לרמז במילים דוד מלך ישראל חי וקיים?

הגמ' בחולין ס' מביאה, ר"ש בן פזי מביא סתירה, פעם אחת כתוב "ויעש אלוקים את שני המאורות הגדולים", משמע ששניהם - השמש והירח, נבראו גדולים, וכן נאמר "את המאור הגדול" "ואת המאור הקטון", וכיצד מתבאר העניין. אומר רבי שמעון בן פזי, אמר הירח לפני הקב"ה, ריבונו של עולם, אפשר שתי מלכים ישתמשו בכתר אחד? אמר לה ה', לכי ומעטי את עצמך. אמרה לפניו, ריבונו של עולם, אמרתי לפניך דבר הגון ואתה אומר לי שאני אמעיט את עצמי? אמר לה ה', לכי ותמשלי גם ביום וגם בלילה ולא התפייסה. אמר לה, ימנו בך ישראל ימים ושנים ולא נחה דעתה. אמר

ישראל במצריים לא היו ראויים למאומה, שנאמר "ואעבור עלייך ואת ערום ועריה", ובורא עולם עשה לנו ישועות מעל ומעבר - "למען תעבדון את האלוקים על ההר הזה", כלומר, כבר שנה קודם לכן אומר הקב"ה, שישפיע מעכשיו את השפע רק צריך לעמוד בהסכם.

ולגבי קידוש החודש, ישנה גמ' בראש השנה כה' - אמר ליה רבי לרבי חייא, זיל למקום שנקרא עין טב [עין טובה], וקדש את החודש, ואם קידשת תשלח לי את הסימן דוד מלך ישראל חי וקיים, ומבאר רש"י, מדוע חי וקיים, שנאמר בתהילים שדוד נמשל ללבנה "כסאו כשמש נגדי כירח יכון עולם".

קידוש בעין טב

בספר **שערי אפרים** מביא, מה ששמע מרבו רבי יצחק אייזיק הכהן מקוריץ בעל הברית כהונת עולם, שאם ניקח את התיבות דוד מלך ישראל חי וקיים, עולה בגימטריא ראש חודש, כלומר, שבפשטות שלח לו ברמז, תשלח לי דוד מלך ישראל חי וקיים, ואני בין שקידשת את החודש [וכן שדוד נמשל ללבנה].

תוס' מבארים שעין טב היה המקום שבו היו קבועים לקדש את החודש, ומביאים התוס' - פסיקתא: שנאמר

שהמימרא הזו מובאת בגמ' ולא בזוהר, זה אומר שיש לזה גם הבנה ע"פ פשט, ואם זה היה מובא רק בזוהר אזי.....

ועוד, הלבנה אמרה לה', אמרתי לפניך דבר הגון, ולכא' מה הגון בדבריה? וביותר, **המאור ושמש** מביא את הגמ' בבבא בתרא, שאותם אנשים ששומעים חרפתם ולא משיבים, עליהם נאמר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו", כיון שהראשונה ששמעה חרפתה היא השמש, שהלבנה אמרה, שאין שני מלכים בכתר אחד, והיא הביטה לכיוון השמש.... ממילא, איזה דבר הגון אמרה הלבנה בדבריה?

אומר ה'זרע קודש' - רבי נפתלי מרופשיץ, שהלבנה עשתה עבירה לשמה, כדי שיהיה לו לאדם תירוץ על חטאו. **כאשר הנשמה יורדת לעולם היא עוברת** דרך הלבנה, א"כ אומרת הלבנה, האדם הזה עתיד לחטוא, אם לא יהיה לו פתחון פה לא תהיה לו תקומה, אמרה הלבנה, אני כביכול אעשה עבירה לשמה, או אז תגיד הנשמה, שמחמת הלבנה הוא חטא, כיון שכבר בחומר גלם החלה הבעיה.

וידע הוא יתברך את כוונת הלבנה שעשתה עבירה לשמה, וידע ה' שאם לא יאמר לה שתתמעט לא תתקיים כוונתה

לה, יקבעו בך חודשים, יקראו הצדיקים על שמך, יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן, ובכל אופן לא התפייסה.

אמר הקב"ה, הביאו עלי כפרה שמייעטתי את הירח, והוא מה שאמר רשב"ל, מה נשתנה שעיר של ראש חודש שנאמר בו **"ושעיר עיזים אחד לחטאת לה"**, ובכל הקרבנות נאמר "לחטאת" בלבד, וכאן נאמר "לחטאת לה", אמר ה', שעיר זה יהיה כפרה עלי שמייעטתי את הירח.

והן אמת, הגמ' בשבועות דף ט' מביאה את המימרא הזו, מה נשתנה שעיר של ראש חודש, שנאמר בו "לה", אומרת הגמ', אמר הקב"ה, שעיר זה יהיה כפרה עלי שמייעטתי את הירח, ובמסורת הש"ס אומר שזהו סוד מסודות הקבלה ואין להבינו כמשמעו ח"ו, כי "כל כבודה בת מלך פנימה" (מהו העניין שה' צריך כפרה?!).

הביאו עלי כפרה...

אומר ה'ישמח משה', שהמאמר הזה משולל הבנה למי חטא ולמי יקריבו, למי יכפר ולמי יכנס הפרקליט, ולמי ירצה, ועוד, הרי הוא היוצר הוא הבורא, ה' נתן וה' לקח, ואין בזה עוול ומי יאמר לו מה תעשה, ומה שייך להבין את הגמ' הזו מתחילתה לסופה, אולם אם אנו רואים

שלעתיד לבא יתבטל יצר הרע וממילא
אין הלבנה צריכה את ההתמעטות...

משום הכי אומרת הלבנה לבורא עולם,
אני התכוונתי לאמת ואתה מיעטת אותי
בשביל ולמען האמת, אך מי אמר שהם
ידעו להבין זאת כיון שאני עשיתי זאת
בשביל התכלית, ואולם אם הם יפלו
בעבירות ואלי חלילה לא ילמדו לחזור
בתשובה. אמר לה ה', ימנו בך חודשים,
כלומר, יזכרו אותך כל פעם ויצטרכו
להביט בך ולראות את הצורות האם
הגיע זמן קידוש החודש, והמשיך ה'
שיקראו על שמך הצדיקים כי אם תהיה
קטנה זה יעורר אותם.

המשיך ה', אני אסכים שיכתב, שאני-
בורא עולם יצטרך לכפר עלייך, **וכולם
כבר יאמרו**, הרי לא יתכן שה' צריך
לכפר על עצמו, והאנשים עצמם יכפרו
על עצמם ויחזרו בתשובה... וזה למעשה
מה שגרם לה להתפיס...

לכפר בעדם

והראיה לכך, אנו אומרים במוסף של ראש
חודש "ראשי חודשים לעמך נתת זמן
כפרה לכל תולדותם בהיותם מקריבים
לפניך זבחי רצון ושעיר חטאת לכפר
בעדם", ונאמר "**לכפר בעדם**", כיון שזהו
התכלית של הלבנה. וכך הוא הפיוס - שה'

הטובה, דהיינו, העונש של הלבנה הוא
כדי שיתקיים רצונה וכוונתה, ועם כל
זאת, כיון שאין מגיע לה עונש, לכן אמר
ה' - הביאו עלי כפרה.

והערוגות הבושם מבאר - שאנו אומרים
בברכת הלבנה, "פועל אמת שפעולתו
אמת וללבנה אמר שתתחדש, עטרת
תפארת לעמוסי בטן שגם הם עתידים
להתחדש כמותה", והביאור הוא, שהרי
הלבנה הולכת ומתמעטת, עד שכמעט
נעלמת ושוב חוזרת וגודלת, ואנו
מברכים על המולד כל פעם מחדש.
והטעם, לרמז על ישראל שהאדם רואה
שנחשכו מעשיו, ואין בו שום מעלות
ומידות טובות, **א"כ יגיע ה"ו לקטנות
הדעת**, ויגיד, אין תקוה, על כן הטביע
ה' כח בטבע הירח שאע"פ שהגיע
לתכלית החשכות, עם כל זאת מתחדש
אורה כבראשונה, והיינו דאמרין בברכת
הלבנה "פועל אמת שפעולתו אמת",
שמה שה' פעל להמעיט את הלבנה
זה אמת כיון שללבנה אמר שתתחדש,
משום שזה נועד למעננו - "**עטרת
תפארת לעמוסי בטן**", שנאמר בסליחות
"עמוסים מבטן ומרחם משחר", שהם
כביכול עמוסים בדברים שאינם טובים,
ואולם הם עתידים להתחדש כמותה...
ואנו מסיימים את ברכת הלבנה כך:
"והיה אור הלבנה כאור החמה ואור
החמה יהיה שבעתיים וגו'", **והעניין הוא**,

והנה, מובן מדוע סידר ה', **שמקום קידוש החודש יהיה בעין טב**, כי ניתן לכאורה להסתכל על המעשה עם הירח בעין רעה... לכן קבע ה' את מקום קידוש החודש בעין טב, ללמד שהלבנה עשתה הכל משום עין טובה, והיתה לה כוונה טובה שאנו נרוויח מכך.

לפי זה, בתחילת המאמר הק', הרי המצווה הראשונה בתורה היא "**החודש הזה לכם ראש חודשים**", ומדובר על חודש ניסן. ואומר ר' ברוך ממעז'בוז', שנאמר "**ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה**", כביכול כח התשובה של חודש תשרי וניסן, וממילא יש כאן שלב נוסף לפיכך אותו הציווי הוא על קידוש החודש, שלמדנו ממנו את כח התשובה. וכל זה מחובר ליציאת מצרים, כיון שאז הם נגאלו, ובניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל. ואומרת הגמ', **שגדולה תשובה שמקרבת את הגאולה** ואין ישראל נגאלים אלא בתשובה, ולכן כל המעריך הזה הוא אחד, ומשום הכי זו המצווה הראשונה שעליה נצטוו, כיון שאמר בורא עולם, אם אני לא יתחיל עם התשובה, לא ניתן להתחיל עם התורה [שהרי יתכן שהאדם יפול ח'ו]. והכל מבואר ומבורר כפתור ופרח בסייעתא דשמיא.

יסייענו ה' יתברך על דבר כבוד שמו, שנזכה לגאולה השלימה במהרה בימינו. אמן.

אמר, שעליו צריך לכפר וזה יעורר את העם לומר, לשם מה ה' צריך כפרה, או אז ישאלו מדוע המעיטו את הלבנה, ולבסוף יבינו שזה לכפרה וכולם ידעו שהם צריכים לתקן וכוונתה תצא לפועל.

הגמ' בע"ז מביאה בדף ד', שלא היה דוד ראוי לאותו מעשה שנאמר "וליבי חלל בקרבי וכו' וכו'... ודוד המלך עשה כל מה שעשה כדי להקים עולה של תשובה, ולפיכך מובן מדוע נמשל דוד ללבנה, לכן גם רבי ביקש את הסימן של דוד מלך ישראל חי וקיים. ודרכו של רבי היתה לחפש ולמצוא זכות לדוד המלך על אותן מעשה עם בת שבע.

ידוע, שכל מי שמלמד את בן חבירו תורה, כאילו ילדו, **ומי שלימדנו עולה של תשובה הרי הוא דוד המלך**, ואומרת הגמ' בבבא בתרא טז', שבדוד נאמר שכיבה וביואב נאמר מיתה, כיון שדוד הניח בן כמותו, לכן נאמר כאילו לא מת כיון שיש לו המשכיות, ואם כל המלמד את בן חבירו תורה כאילו ילדו, משמע שכל מי שלומד מדוד כאילו הוא בנו, **לכן דוד מלך ישראל חי וקיים**, כיון שכל מי שעושה תשובה, כל הזמן הוא למד זאת מדוד המלך וכביכול הוא לימד אותו תורה, ואנו הבנים של דוד וממילא הוא ממשיך לחיות...